

Sygn. akt XVII AmE 354/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) – spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) – spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 czerwca 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od (...) – spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 354/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 21 czerwca 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b, art. 56 ust. 2, art. 56 ust. 2h pkt 4, w związku z art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685 i 771), oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1957) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy -Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), zwanemu dalej „Przedsiębiorcą”, orzekł, że:

1. Przedsiębiorca nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej „sprawozdanie”) za miesiące: lipiec, sierpień, wrzesień, oraz październik 2017 r.;

2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzam Przedsiębiorcy karę pieniężną:

a) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc lipiec 2017 r.,

b) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc sierpień 2017 r.,

c) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc wrzesień 2017 r.,

d) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc październik 2017 r.,

w łącznej wysokości 40.000,00 zł (słownie: czterdzieści tysięcy złotych).

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł odwołanie. Zaskarżył powyższą decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. pominięcie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przy podejmowaniu decyzji o nałożeniu na Spółkę kary szeregu okoliczności, o których mowa w uzasadnieniu odwołania, powodujących zasadność przyjęcia, iż niedopełnienie obowiązków przez Spółkę cechuje znikomy stopień szkodliwości społecznej czynu, co w zestawieniu z faktem, iż podmiot zrealizował swój obowiązek i zaprzestał naruszania prawa dawalo podstawę do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a Prawa Energetycznego,

2. obrazę art. 56 ust. 1 pkt 12b oraz art. 56 ust. 2h pkt 4 Prawa energetycznego poprzez przyjęcie, iż opóźnienie złożenia czterech sprawozdań stanowi cztery odrębne czyny stanowiące podstawy do nałożenia kar pieniężnych i w następstwie tego wymierzenie czterech kar pieniężnych po 10.000 złotych każda oraz kary łącznej w wysokości 40.000 złotych, podczas gdy art. 56 ust. 1 pkt 12 b odnosi się do opóźnienia przekazania sprawozdań (w liczbie mnogiej) i dla takiego czynu przepis art. 56 ust. 2h pkt 4 przewiduje karę pieniężną w wysokości 10.000 złotych,

3. pominięcie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w jego rozważaniach faktu, iż Spółka w październiku 2017 roku złożyła wniosek o dokonanie wpisu do rejestru podmiotów przywożących, bez którego to wpisu nie mogła złożyć stosownego sprawozdania i że wpis taki został dokonany w dniu 28 listopada 2017 roku, po czym Spółka złożyła wszystkie brakujące sprawozdania w następnym miesiącu, z czego wynika iż przynajmniej co do złożenia sprawozdania za październik 2017 roku nie można przypisać Spółce zawinionego opóźnienia.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1) o uchylenie zaskarżonej decyzji lub ewentualnie o jej zmianę poprzez przyjęcie kary pieniężnej w wysokości 10.000 złotych,

2) przyznanie (...) Sp. z o.o. zwrotu kosztów postępowania.

Powód w treści odwołania podniósł, że litera n) - "smary" została dodana do Prawa energetycznego w nowelizacji z 2016 roku, jednakże wykaz smarów wraz z odpowiadającymi im kodami CN sporządzony został przez Ministra Energii w Rozporządzeniu z dnia 15 grudnia 2016 roku (Dz. U. z 2016 roku poz. 2039). Powód wskazała dalej, że: „Treść znowelizowanego Prawa energetycznego nie wskazywała w najmniejszym stopniu by "nasze" smary mogły być objęte obowiązkiem sporządzenia sprawozdań.” W przekonaniu powoda, każdy podmiot prowadzący działalność gospodarczą interesuje się przepisami przede wszystkim z zakresu związanego z przedmiotem działalności, gdyż nie jest możliwym znać wszystkie przepisy. W przedmiocie działalności (...) Sp. z o.o. nośniki energii nie występują. Powód wskazał też, że podnoszenie powyższych argumentów nie traktuje jako sposobu uwolnienia się od odpowiedzialności. Powód wskazał jedynie, iż niezajomość nowych reguł prawnych była następstwem okoliczności nie w pełni zawinionych przez pracowników spółki, a to może mieć wpływ na ocenę stopnia szkodliwości naszego zaniechania. Zdaniem powoda, pozwany zauważył jedynie jakie ilości smarów zostały przez spółkę zakupione i jakie jest opóźnienie w złożeniu sprawozdania i stąd wywiódł wniosek o znacznym stopniu szkodliwości społecznej, przy czym tak samo ocenił opóźnienie niespełna jednomiesięczne jak i czteromiesięczne. Praktycznie organ ten nie dokonał

oceny stopnia szkodliwości społecznej. Tymczasem istotne dla oceny stopnia szkodliwości społecznej są nie tylko okoliczności związane z samym tworzeniem prawa ale i inne okoliczności, a mianowicie:

- spółka, natychmiast po uzyskaniu informacji o konieczności składania sprawozdań wystąpiła do URE o rejestrację jej jako podmiotu przywożącego i uczyniła to jeszcze przed podjęciem wiadomości przez ten organ,
- niezwłocznie po wpisaniu spółki do podmiotów przywożących złożyła wszystkie zaległe sprawozdania, zaś okres opóźnienia jest krótki (od jednego do czterech miesięcy),
- ilości smarów sprowadzanych przez spółkę są bardzo małe, jedynie raz wyniosły niewiele ponad 1000 kg, w pozostałych miesiącach są kilkukrotnie mniejsze, a zatem ilości te nie mogły mieć istotnego wpływu na sprawozdania łączne sporządzane przez URE, a jednocześnie ilości te wskazują jak marginalne dla spółki było sprowadzanie smarów.

W ocenie powoda, redakcja przepisu art. 43d prawa energetycznego wskazuje wyraźnie na liczbę mnogą sprawozdań, zaś nigdzie w ustawie powód nie znalazł przepisu, iż kara ta dotyczy każdego sprawozdania oddzielnie i że kary za nieskładanie sprawozdań się sumują, co powoduje konieczność wymierzenia kary łącznej przekraczającej wymiar kary określonej w drugim przepisie (a tak uczynił Prezes URE).

Powód zwrócił również uwagę na kwestię wymierzenia spółce kary pieniężnej za opóźnienie ostatniego sprawozdania, a mianowicie za październik 2017 roku. Niewątpliwie sprawozdanie to zostało złożone dopiero w grudniu, jednakże nie z przyczyn leżących po stronie spółki. Jak wiadomo, niezbędnym warunkiem złożenia sprawozdania jest wpisanie spółki na listę podmiotów przywożących. Spółka wystąpiła o taki wpis w październiku 2017 roku, a ponieważ URE winien dokonać wpisu w terminie 7 dni, uczyniła to z wystarczającym wyprzedzeniem, by w terminie do dnia 20 listopada złożyć sprawozdanie za październik. Niestety, początkowo URE odmówił wpisu spółki, uzasadniając to niewłaściwą treścią zaświadczenia wydanego przez Urząd Skarbowy, zaś decyzję o wpisie wydał dopiero z datą 28 listopada, a zatem po terminie złożenia sprawozdania. Nie mając decyzji o wpisie spółka zatem nie mogła złożyć sprawozdania (nie tylko za październik) w terminie.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Pozwany wskazał ponadto, że jak wynika ze złożonych przez Przedsiębiorcę sprawozdań oraz odwołania dokonywał on przywozu paliw ciekłych od lipca 2017 r. W związku z tym, na podstawie art. 32a w związku z art. 32c ust. 1 PE podlegał on obowiązkowi rejestracji jako podmiot przywożący w bazie prowadzonej przez Prezesa URE. Powód nie negował również faktu, że nie wywiązał się w ustawowym terminie z obowiązku przesłania ww. sprawozdań Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, Ministrowi Finansów oraz Ministrowi Energii za miesiąc lipiec 2017 r., sierpień 2017 r., wrzesień 2017 r. oraz październik 2017 r. Pozwany wskazał też na bezpodstawność twierdzeń powoda aby Minister Energii przekroczył ramy delegacji ustawowej zawartej w art. 32 ust. 6 PE, gdyż jego wykaz powinien odnosić się wyłącznie do „paliw ciekłych będących nośnikami energii”. Pozwany dodał również, że nośnikiem energii jest bowiem każda substancja, której poddanie odpowiednim procesom chemicznym doprowadzi do wydzielenia się z niej energii. Nie ma przy tym znaczenia ilość energii, którą należy dostarczyć dla rozpoczęcia procesu chemicznego, ani też okoliczność czy ilość energii wydzielonej w tym procesie będzie niższa czy wyższa od ilości energii niezbędnej do rozpoczęcia procesu. Tym bardziej nieistotne jest czy sprowadzane przez Przedsiębiorcę smary służą jako ciekły nośnik energii, np. w ten sposób że spalane są w silnikach spalinowych. W przekonaniu pozwanego brak było w niniejszej sprawie możliwości odstąpienia o wymierzenia kary, gdyż stopień szkodliwości czynu był wyższy niż znikomy. Pozwany zaznaczył również, że nie można uznać za okoliczność zmniejszającą stopień szkodliwości czynu fakt, że Przedsiębiorca złożył sprawozdanie niezwłocznie po wpisaniu spółki do rejestru podmiotów przywożących. Należy zauważyć, że przedsiębiorcę obciąża fakt, iż nie wykazał się należyłą starannością i nie podjął wcześniej czynności zmierzających do wpisania go do rejestru przywożących. Jak wynika z art. 32c ust. 1 PE dokonanie przywozu paliw ciekłych możliwe jest dopiero po wpisaniu takiego podmiotu do rejestru podmiotów przywożących. Tak więc już w chwili dokonania przywozu w miesiącu lipcu 2017 r. Powód powinien być wpisany do rejestru podmiotów przywożących. Ponadto, treść art.

43d ust. 1 pe nie uzależnia wykonania tego obowiązku od posiadania wpisu w rejestrze podmiotów przywożących. Za powyższym przemawia również okoliczność, że wzór sprawozdania umożliwia złożenie sprawozdania przez podmiot niewpisany do rejestru, bowiem zgodnie z treścią pozycji A5 sprawozdania należy uzupełnić o wpis do rejestru wtedy gdy przedsiębiorca go posiada. W ocenie pozwanego nie trafne jest również stanowisko Przedsiębiorcy, iż zaniechanie przez pozwanego obowiązku z art. 43d ust. 1 PE za miesiące lipiec - październik 2017 r. należy potraktować jak jedno zachowanie, za które może być wymierzona tylko jedna sankcja. Obowiązek z art. 43d ust. 1 PE dotyczy przekazywania przez podmiot przywożący sprawozdania za każdy kolejny miesiąc, przy czym termin wykonania obowiązku liczony jest od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie. Z tego też wynika, iż zachowanie obowiązku sprawozdawczego należy oceniać osobno za każdy miesiąc.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W lipcu 2017 r. Przedsiębiorca dokonał przywozu z zagranicy smarów o kodzie (...) w łącznej ilości 1,549 ton w celu dalszej odsprzedaży. Jak wynika ze złożonego przez Przedsiębiorcę sprawozdania, o którym mowa w art. 43 ustawy- Prawo energetyczne za miesiąc lipiec 2017 r. Przedsiębiorca dokonał także wywozu z terenu Rzeczypospolitej Polskiej paliw ciekłych o kodzie (...) w ilości 0,991 ton.

W sierpniu 2017 r. Przedsiębiorca przywiózł 0,227 ton oraz wywiózł z kraju 0,235 ton smarów o kodzie (...) w celu dalszej odsprzedaży.

We wrześniu 2017 r. Przedsiębiorca dokonał przywozu z zagranicy smarów o kodzie (...) w łącznej ilości 0,898 ton w celu dalszej odsprzedaży. Jak wynika ze złożonego przez Przedsiębiorcę sprawozdania, o którym mowa w art. 43 ustawy- Prawo energetyczne za miesiąc wrzesień 2017 r. Przedsiębiorca dokonał także wywozu z terenu Rzeczypospolitej Polskiej paliw ciekłych o kodzie (...) w ilości 0,323 ton, z przeznaczeniem na dalszą sprzedaż.

W październiku 2017 r. Przedsiębiorca przywiózł 0,750 ton oraz wywiózł z kraju 0,792 tony smarów o kodzie (...) w celu dalszej odsprzedaży.

(k. 3-12 akt adm.)

W dniu 19 grudnia 2017 r. do (...) Oddziału Terenowego z siedzibą w Ł. Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło pismo Spółki (...) przekazujące sprawozdanie o którym mowa w art. 43d ustawy- Prawo energetyczne za miesiące od lipca do listopada 2017 r., wraz z kopią pocztowej książki nadawczej będącej potwierdzeniem nadania przedmiotowych sprawozdań do organów wymienionych w art. 43d ust. 1 ustawy- Prawo energetyczne. (k. 2-14 akt adm.)

Pismem z dnia 8 marca 2018 r., Przedsiębiorca został zawiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, za miesiące: lipiec, sierpień, wrzesień oraz październik 2017 r. Ponadto, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca został wezwany do złożenia szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia. (k. 15-16 akt adm.)

W dniu 14 marca 2018 r. pełnomocnik Przedsiębiorcy (pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia stosownej opłaty skarbowej w aktach postępowania) zapoznał się z materiałem dowodowym znajdującym się w aktach postępowania. (k. 18-20 akt adm.)

W piśmie z dnia 23 marca 2018 r. pełnomocnik przedsiębiorcy złożył wyjaśnienia w sprawie. W załączeniu do pisma przedstawił bilans oraz rachunek zysków i strat za 2017 rok. Wyjaśnił przy tym, iż „naruszenie przepisów było nieumyślne i było efektem nieświadomości i niedopatrzania”. Ponadto wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej. (k. 22-29 akt adm.)

Pismem z dnia 23 kwietnia 2018 r., Przedsiębiorca reprezentowany przez pełnomocnika został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz poinformowany o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w siedzibie Urzędu w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego pisma. Pismo powyższe zostało prawidłowo doręczone w dniu 26 kwietnia 2018 r. (k. 30, 31 akt adm.)

Pełnomocnik przedsiębiorcy adw. A. Z. skorzystał z przysługującego mu w tym zakresie uprawnienia, zapoznając się z aktami postępowania w dniu 30 kwietnia 2018 r. (k. 32 akt adm.)

W dniu 28 listopada 2017 r. Przedsiębiorca został wpisany do rejestru podmiotów przywożących prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji pod numerem (...). (okoliczność bezsporna.)

W dniu 21 czerwca 2018 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję numer: (...) /k. 33-36 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art. 43d ust. 1 pe, przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, iż powód do dnia 19 grudnia 2017 roku nie przekazał sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej „sprawozdanie”) za miesiące lipiec, sierpień, wrzesień i październik 2017 pomimo tego, iż taki obowiązek wynikał wprost z treści art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2018r. poz. 755, 650, 685, 771, zwanej dalej „pe”). Opóźnienie w złożeniu sprawozdań do wszystkich uprawnionych organów wyniosło odpowiednio: 120 dni, 89 dni, 59 dni, 28 dni.

W konsekwencji przyjąć należało, iż pozwany zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12b pe, zgodnie z którym, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d tej ustawy. Zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust 2h pkt 4 kara pieniężna w przypadku określonym w ust. 1 pkt 12b została ustalona przez ustawodawcę na kwotę 10 000 zł.

Niezasadnie twierdził powód, iż brak było podstaw do nałożenia kary pieniężnej, za za niezłożenie w terminie każdego ze sprawozdań osobno. W ocenie powoda, za powyższym przemawia okoliczność, że ustawodawca użył w treści art. 43 d pe słowa „sprawozdanie” w liczbie mnogiej. Wskazać tu jednak należy, że powyższe wynika z tego, iż ustawodawca przewidział w powyższym przepisie obowiązek złożenia sprawozdań do większej (niż jeden) liczby podmiotów. W przepisie art. 56 ust. 1 pkt 12b wyraźnie jednak wskazał, że karze podlega ten, kto nie przekazuje w terminie „sprawozdania”, o którym mowa w art. 43d. Oznacza to tyle, że nieprzekazanie przedmiotowego sprawozdania chociażby jednemu z podmiotów wymienionych w dyspozycji art. 43 d pe, czy też niezłożenie sprawozdania za jeden miesiąc (a nie miesiące) powoduje odpowiedzialność, o której mowa w treści art. 56 ust. 1 pkt 12b w postaci kary pieniężnej określonej w treści art. 56 ust. 2h pkt 4 pe. Ponadto, skoro przepis art. 56 ust. 1 pkt 12b pe stanowi o podleganiu karze za niezłożenie sprawozdania, każdy przypadek niezłożenia „sprawozdania” przez podmiot przywożący, każdorazowo skutkuje poniesieniem przez podmiot obowiązany do jego złożenia odpowiedzialność z

tytułu deliktu administracyjnego w postaci określonej ustawowo kary pieniężnej w wysokości 10.000,00 zł. Wobec braku przedmiotowych 4 sprawozdań w terminie za cztery kolejne miesiące w roku 2017 r. Prezes URE nałożył kary za niezłożenie każdego z nich po 10.000,00 zł, tj. za uchybienie każdemu obowiązkowi sprawozdawczemu za każdy miesiąc, których jedynie łączna suma wyniosła 40.000,00 zł. Nie jest możliwe zatem przyznanie powodowi racji, że orzeczono karę wbrew treści ustawy.

W niniejszej sprawie brak było podstaw do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, przewidzianej w treści art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Istotnie, w treści powołanego przepisu została przewidziana przedmiotowa instytucja. Podkreślenia jednak wymaga, iż według ustawodawcy, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z treści powołanego przepisu wynika w szczególności, iż Prezes URE ma jedynie „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek, co wpływa na fakultatywny, a nie obligatoryjny charakter tej instytucji. W przypadku zatem nawet łącznego wystąpienia obu przesłanek koniecznych, wskazany organ może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu.

Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Powód twierdził, iż stopień szkodliwości jego czynów jest znikomy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112) wskazał, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Powód podniósł, że o znikomym stopniu szkodliwości czynu świadczy ilość przywożonych czy wywożonych smarów w poszczególnych miesiącach 2017 roku. Stanowisko powoda w tej mierze jest niezasadne. Istnienie obowiązku sprawozdawczego obejmowało bowiem powoda, niezależnie od ilości łącznie importowanych smarów na terenie RP czy pozycji rynkowej powoda. Wskazać dalej należy, iż sprawozdania składane w szczególności po raz pierwszy przez podmioty, które dotychczas nie zdawały sobie sprawy z obowiązku sprawozdawczego, a zatem wpływające do Urzędu po terminie o którym mowa w treści art. 43d ustawy – Prawo energetyczne, jak również brak sprawozdań za kolejne miesiące, mają negatywny wpływ na terminowość publikacji wykazu, zamieszczanego na stronie (...), w szczególności ze względu na konieczność uwzględniania zmian w bazie danych URE, które muszą być odzwierciedlone. Powyższe prowadzi do znacznego utrudnienia oczekiwanego przez ustawodawcę skutku (który miał zaistnieć poprzez comiesięczne, a nie kwartalne składanie przedmiotowych sprawozdań) w postaci zapewnienia wiarygodnej, aktualnej i pełnej informacji na temat ilości produkowanych w RP i przywożonych na teren RP paliw ciekłych. Ponadto, terminowość składania sprawozdań ma na celu umożliwienie pozwanemu bieżącej realizacji jego ustawowych zadań, w szczególności w przedmiocie nadzoru i kontroli rynku paliw. Prezes URE pozostawał w niewiedzy co do zakresu prowadzonej działalności aż do 19 grudnia 2017 r. Wobec braku informacji obejmującej każdy wskazany w treści zaskarżonej decyzji miesiąc aż dnia 19 grudnia 2017 r., nie można uznać, iż społeczna szkodliwość czynu ma charakter znikomy. Podkreślenia jednocześnie wymaga fakt, iż ustawodawca w treści przepisu 43d ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, wskazał, że m.in. podmiot przywożący przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw

energii przedmiotowe sprawozdanie. Wielość organów wskazana w treści powyższego przepisu przekłada się na wagę obowiązku sprawozdawczego, który jest bardzo istotny z punktu widzenia sprawnej regulacji, również w odniesieniu do miesięcy, gdzie ich wartość była zerowa. Tym samym, nie zasługuje na aprobatę twierdzenie powoda, iż jego zaniechanie w określonym czasie, wynoszące odpowiednio: 120 dni, 89 dni, 59 dni, 28 dni, nie wywołało negatywnych skutków oraz świadczy o znikomym stopniu szkodliwości czynu. Rację miał też pozwany wskazując, że nie można uznać za okoliczność zmniejszającą stopień szkodliwości czynu fakt, że Przedsiębiorca złożył sprawozdania, w tym za miesiąc październik 2017 roku, niezwłocznie po wpisaniu spółki do rejestru podmiotów przywożących, gdyż to przedsiębiorcę obciąża fakt, iż nie wykazał się należyłą starannością i nie podjął wcześniej czynności zmierzających do wpisania go do rejestru przywożących.

W odniesieniu do okoliczności związanych z czynem w postaci zamiaru i motywacji sprawcy, jako również świadczących o znikomym stopniu szkodliwości czynu powód wskazał, iż powyższe zaniechanie było wynikiem braku świadomości powoda, iż przedmiotowe „smary” mogły być objęte obowiązkiem sporządzenia sprawozdań.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Powód zatem jako podmiot profesjonalny, powinien był podjąć odpowiednie kroki, w celu zapewnienia bieżącego monitorowania obowiązków powoda wynikających z bieżących regulacji prawnych, dotyczących jego działalności w przedmiotowym zakresie. Bezsportna była zaś okoliczność, że powód podjął działania w celu wypełnienia swego obowiązku, jednak nastąpiło to dopiero w dniu 19 grudnia 2017 roku, powodując znaczne opóźnienia w składaniu poszczególnych sprawozdań.

Z powyższego wynika zatem, że pozwany w sposób prawidłowy dokonał nałożenia na powoda kary w wysokości po 10.000,00 zł za każdy czyn w punkcie 2 zaskarżonej decyzji. Wskazać przy tym należy, iż odpowiedzialność podmiotu za popełnienie deliktu administracyjnego ma charakter obiektywny, tj. niezależny od winy, zaś element subiektywny w postaci umyślności lub nieumyślności naruszenia, czyli „winy” jest okolicznością braną pod uwagę przy wymiarze kary i jej wysokości. Ustawodawca jednak, dla osiągnięcia wskazywanego wyżej celu ustawy, przewidział karę w wysokości ściśle określonej tj. w kwocie 10.000,00 zł, która zgodnie z art. 56 ust. 3 ustawy – prawo energetyczne, nie przekroczyła 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy w poprzednim roku podatkowym (k. 23-28 akt adm.). Wskazać przy tym należy, iż błędne jest przekonanie powoda o naruszeniu przepisu art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne. Brak bowiem zastosowania względem powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wynikał z tego, że powód nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych łącznie treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, nie zaś z tego, że pozwany w sposób dowolny nie uwzględnił okoliczności niniejszej sprawy. Zaskarżona decyzja nosi zatem cechy zindywidualizowanego aktu administracyjnego.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska